Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 11 juli 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner – Direktiv 2011/7/EU – Artikel 6.1 – Minsta fasta belopp för ersättning för indrivningskostnader – Bestämmelse i nationell rätt enligt vilken krav på betalning av ett sådant fast belopp får ogillas vid obetydligt dröjsmål eller en ringa fordran – Skyldighet att göra en unionsrättskonform tolkning”

I mål C-279/23,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (Distriktsdomstolen för västra Katowice i Katowice, Polen) genom beslut av den 7 mars 2023, som inkom till domstolen den 28 april 2023, i målet

Skarb Państwa - Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K.

mot

Z. sp.j.,

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden N. Piçarra (referent) samt domarna N. Jääskinen och M. Gavalec,

generaladvokat: A. Rantos,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Z. sp.j., genom K. Pluta-Gabryś, radca prawny,

– Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: polska.

– Europeiska kommissionen, genom G. Gattinara och M. Owsiany-Hornung, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (EUT L 48, 2011, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Skarb Państwa (statskassan, Polen), företrädd av Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K. (direktören för den regionala åtgärdsmyndigheten i K.) (nedan kallad åtgärdsmyndigheten) och Z. sp. j., ett bolag bildat enligt polsk rätt (nedan kallat Z). Målet rör en begäran om ersättning med ett fast belopp för indrivningskostnader som åtgärdsmyndigheten har haft på grund av Z:s på varandra följande sena betalningar för en söktjänst för mätinstrument som tillhandahålls av nämnda myndighet.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skälen 12, 17 och 19 i direktiv 2011/7 anges följande:

”(12) Sen betalning är ett avtalsbrott som har blivit ekonomiskt intressant för gäldenärer i de flesta medlemsstater genom att räntan vid sen betalning är låg eller obefintlig och/eller indrivningsförfarandena långsamma. Det krävs en avgörande kulturförändring, så att betalningar i rätt tid blir standard och undantaget från rätten att ta ut ränta bör alltid anses vara ett grovt oskäligt avtalsvillkor eller bruk, för att vända denna utveckling och motverka sena betalningar. En sådan förändring bör också inbegripa införandet av särskilda bestämmelser om betalningstider och om ersättning till borgenärerna för de kostnader som uppstått samt bland annat att undantag från rätten till ersättning för indrivningskostnader ska betraktas som grovt oskäligt.

…

(17) En gäldenärs betalning bör anses vara sen med avseende på möjligheten att utkräva ränta vid sen betalning när borgenären inte förfogar över det förfallna beloppet på förfallodagen, under förutsättning att borgenären fullgjort sina lagstadgade och avtalsenliga skyldigheter.

…

(19) Borgenären måste få skälig ersättning för sina indrivningskostnader till följd av sena betalningar för att motverka sena betalningar. Indrivningskostnaderna bör också omfatta indrivning av administrativa kostnader och ersättning för interna kostnader till följd av sena betalningar, för vilka detta direktiv bör fastställa ett minsta fast belopp som får kumuleras med räntan vid sen betalning. Syftet med ersättning i form av ett fast belopp bör vara att begränsa de administrativa och interna kostnaderna i samband med indrivning. Ersättning för indrivningskostnader bör fastställas utan att det påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser enligt vilka en nationell domstol får bevilja borgenären ersättning för annan skada avseende gäldenärens betalningsförsening."

4 I artikel 1 i direktivet, vilken har rubriken "Syfte och tillämpningsområde", föreskrivs följande:

"1. Syftet med detta direktiv är att bekämpa sena betalningar vid handelstransaktioner, för att se till att den inre marknaden fungerar väl och därigenom främja företagens, särskilt de små och medelstora företagens, konkurrenskraft.

2. Detta direktiv ska gälla alla betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner.

…"

5 Artikel 2.1–2.4 i direktivet har följande lydelse:

"I detta direktiv avses med:

1. *handelstransaktioner*: transaktioner mellan företag eller mellan företag och offentliga myndigheter som leder till leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster mot ersättning,

2. *offentlig myndighet*: varje upphandlande myndighet enligt definitionen i artikel 2.1 a i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/17/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster (EUT L 134, 2004, s.1)] och i artikel 1.9 i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, 2004, s. 114)], oavsett upphandlingens föremål eller värde,

3. *företag*: varje organisation, utom en offentlig myndighet, som handlar inom sin oberoende ekonomiska eller yrkesmässiga verksamhet, även om den verksamheten bedrivs av en ensam person,

4. *sen betalning*: betalning som inte skett inom den avtalsenliga eller lagstadgade tidsfristen för betalning och där de villkor som fastställts i artikel 3.1 eller 4.1 har uppfyllts."

6 Artikel 3 med rubriken "Transaktioner mellan företag" i direktiv 2011/7 innehåller följande bestämmelser:

"1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, vid handelstransaktioner mellan företag, är berättigad till ränta vid sen betalning utan att det krävs en påminnelse om följande villkor är uppfyllda:

a) Borgenären har fullgjort sina avtalsenliga och lagstadgade skyldigheter.

b) Borgenären har inte mottagit det förfallna beloppet i tid, under förutsättning att gäldenären inte är ansvarig för dröjsmålet.

…”

7 Artikel 4 i direktivet har rubriken ”Transaktioner mellan företag och offentliga myndigheter”. I artikel 4.1 anges följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären vid handelstransaktioner, där gäldenären är en offentlig myndighet, utan att det krävs en påminnelse har rätt till lagstadgad ränta vid sen betalning vid utgången av den period som anges i punkterna 3, 4 eller 6, om följande villkor uppfylls:

a) Borgenären har fullgjort sina avtalsenliga och lagstadgade skyldigheter.

b) Borgenären har inte mottagit det förfallna beloppet i tid, under förutsättning att gäldenären inte är ansvarig för dröjsmålet.”

8 Artikel 6 i nämnda direktiv har rubriken ”Ersättning för indrivningskostnader” och föreskriver följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenären, om ränta vid sen betalning ska utgå vid handelstransaktioner i enlighet med artikel 3 eller 4, har rätt till minst ett fast belopp om 40 euro av gäldenären.

2. Medlemsstaterna ska se till att det fasta belopp som avses i punkt 1 är betalbart utan att det krävs en påminnelse och som ersättning för borgenärens egna indrivningskostnader.

…”

9 Artikel 7 i direktivet har rubriken ”Oskäliga avtalsvillkor och bruk”. I punkterna 1–3 i den artikeln föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att ett avtalsvillkor eller ett bruk om tidpunkt eller period för betalning, räntesats för ränta vid sen betalning eller ersättning för indrivningskostnader antingen inte är verkställbart eller ger upphov till skadeståndskrav om det är grovt oskäligt mot borgenären.

När det fastställs om ett avtalsvillkor eller ett bruk är grovt oskäligt mot borgenären, på ett sätt som avses i första stycket, ska alla omständigheter i fallet beaktas, inklusive:

a) varje kraftig avvikelse från gott handelsbruk som strider mot god tro och god sed,

b) produktens eller tjänsternas beskaffenhet, samt

c) om gäldenären har något objektivt skäl för att avvika från den lagstadgade räntesatsen för ränta vid sen betalning, från den betalningsperiod som anges i artikel 3.5, artikel 4.3 a, 4.4 och 4.6 eller från det fasta belopp som avses i artikel 6.1.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska ett avtalsvillkor eller ett bruk om att ränta vid sen betalning inte får tas ut anses som grovt oskäligt.

3. Vid tillämpning av punkt 1 ska ett avtalsvillkor eller ett bruk om att ersättning för indrivningskostnader i enlighet med artikel 6 inte får tas ut presumeras vara grovt oskäligt.”

Polsk rätt

Lagen om motverkande av oskäligt dröjsmål vid handelstransaktioner

10 I artikel 10 i ustawa o przeciwdziügyaniu nadmiernym opóügynieniom w transakcjach handlowych (lag om motverkande av oskäligt dröjsmål vid handelstransaktioner) av den 8 mars 2013 (Dz. U. från år 2022, position 893), genom vilken direktiv 2011/7 införlivades i den polska rättsordningen, och som trädde i kraft den 28 april 2013 föreskrivs följande:

”1. Från och med den dag då borgenären förvärvar den rätt till ränta som avses i artikel 7.1 eller artikel 8.1 har borgenären rätt att utan anmodan av gäldenären erhålla ersättning för indrivningskostnader som omräknat motsvarar:

1) 40 euro – i den mån värdet av kontantprestationen inte överstiger 5 000 polska zloty (PLN) [(cirka 1 155 euro)],

…

2. Borgenären har utöver det belopp som avses i stycke 1 även rätt till ersättning med ett skäligt belopp för indrivningskostnader som överstiger detta belopp.”

Civillagen

11 Artikel 5 i ustawa – Kodeks cywilny (civillagen) av den 23 april 1964 (Dz. U. från år 2022, position 1360) (nedan kallad den polska civillagen) har följande lydelse:

”En rättighet får inte utnyttjas på ett sätt som strider mot det socioekonomiska syfte och principerna för samhällslivet som eftersträvas med denna rättighet eller mot god sed. En sådan handling eller underlåtenhet från rättighetsinnehavarens sida ska inte betraktas som utövande av en rättighet och åtnjuter inte rättsligt skydd.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

12 Åtgärdsmyndigheten tillhandahåller söktjänster för mätinstrument som regelbundet nyttjas av bolaget Z. Vid två tillfällen har bolaget varit sen med sin betalning för tjänsterna. Den första betalningen, med en försening på tjugo dagar, avsåg ett belopp på 246 PLN (cirka 55 euro) och den andra betalningen, med en försening på fem dagar, avsåg ett belopp på 369 PLN (cirka 80 euro).

13 Åtgärdsmyndigheten väckte därför talan vid Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (Distriktsdomstolen för västra Katowice i Katowice, Polen), som är hänskjutande domstol, och yrkade att bolaget skulle förpliktigas att betala ett belopp på 80 euro jämte ränta, enligt polsk lag, eller ett belopp som motsvarar två gånger indrivningskostnaderna i enlighet med artikel 10.1 punkt 1 i lagen om motverkande av oskäligt dröjsmål vid handelstransaktioner.

14 Den hänskjutande domstolen konstaterar att enligt de polska domstolarnas fasta praxis ska talan om betalning av det fasta beloppet för indrivningskostnader ogillas när gäldenärens dröjsmål med betalningen är försumbart eller när den förfallna fordran är ringa. Den hänskjutande domstolen framhåller att målet som den har att avgöra utgör en sådan situation, eftersom Z aldrig tidigare har dömts trots att bolaget har varit i dröjsmål med betalning vid åtminstone 39 tillfällen.

15 Enligt den hänskjutande domstolen ska talan ogillas med stöd av artikel 5 i den polska civillagen, vilken ska tolkas så, att när beloppet för en fordran vars betalning är försenad inte överstiger en summa i polska zloty som motsvarar mellan 100 och 300 euro, eller när dröjsmålet med betalningen av en fordran inte överstiger två till sex veckor, ska ersättning till fordringsägaren anses ”strida mot principerna för samhällslivet”, ett uttryck som den hänskjutande domstolen jämställer med uttrycket ”i strid med god sed”.

16 Den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida en sådan tolkning är förenlig med artikel 6.1 i direktiv 2011/7, jämförd med skäl 12 i samma direktiv. Enligt den hänskjutande domstolen kan de polska domstolarnas godtagande av en sedvänja som består i att gäldenärer kan göra försenade betalningar av ringa belopp – med följden att borgenärer som inte följer sedvanan utan i stället kräver ersättning, anses bryta mot dessa ”principer för samhällslivet” – inte rättfärdiga att det i nationell rätt införts ett undantag från den klara, precisa och ovillkorliga regel som föreskrivs i artikel 6.1.

17 Mot denna bakgrund har Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach (Distriktsdomstolen för västra Katowice i Katowice, Polen) beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Utgör artikel 6.1 i [direktiv 2011/7] hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken en nationell domstol kan ogilla en talan om ersättning för indrivningskostnader som avses i denna bestämmelse, med motiveringen att gäldenärens betalningsdröjsmål inte var betydande eller att beloppet för den skuld vars återbetalning gäldenären var försenad med var lågt?”

Prövning av tolkningsfrågan

18 Domstolen erinrar inledningsvis om att när, såsom i förevarande fall, en offentlig myndighet, i den mening som avses i artikel 2.2 i direktiv 2011/7, är borgenär till ett företag, omfattas förhållandet mellan dessa båda enheter inte av begreppet handelstransaktioner i den mening som avses i artikel 2 led 1 i direktivet och innefattas följaktligen inte av direktivets tillämpningsområde (dom av den 13 januari 2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, punkt 44).

19 Domstolen är emellertid behörig att pröva en begäran om förhandsavgörande som avser unionsrättsliga bestämmelser i situationer där de faktiska omständigheterna i det nationella målet inte omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, men där unionsrättsliga bestämmelser gjorts tillämpliga i nationell rätt genom en hänvisning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punkt 53, och dom av den 30 januari 2020, I.G.I., C-394/18, EU:C:2020:56, punk 45).

20 I förevarande fall har den hänskjutande domstolen påpekat att polsk rätt utvidgar rätten till ersättning för indrivningskostnader till att omfatta situationer som inte omfattas av direktiv 2011/7, där borgenären till ett belopp vars betalning är försenad är en offentlig

myndighet och gäldenären är ett företag, för att ersättningen ska betalas ut på exakt samma sätt, oavsett om borgenären är ett företag eller en offentlig myndighet. Under dessa omständigheter framstår det begärda förhandsavgörandet som nödvändigt för att tillämpliga unionsbestämmelser ska tolkas på ett enhetligt sätt. Den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen skall följaktligen besvaras.

21 Den hänskjutande domstolen har ställt sin enda fråga för att få klarhet i huruvida artikel 6.1 i direktiv 2011/7 ska tolkas så, att den utgör hinder för nationella domstolars praxis som består i att ogilla en talan om ersättning för indrivningskostnader som avses i denna bestämmelse, med motiveringen att gäldenärens betalningsdröjsmål inte var betydande eller att beloppet för den skuld vars återbetalning gäldenären var försenad med var lågt.

22 Det ska i detta hänseende för det första erinras om att medlemsstaterna enligt artikel 6.1 i direktiv 2011/7 ska säkerställa att borgenären har rätt till minst ett fast belopp om 40 euro av gäldenären som ersättning för indrivningskostnader om ränta vid sen betalning ska utgå vid handelstransaktioner. I artikel 6.2 åläggs medlemsstaterna att dels se till att gäldenären automatiskt är skyldig att erlägga detta fasta minimibelopp, även om inte någon påminnelse riktats till gäldenären, dels att beloppet tjänar som en ersättning för borgenärens indrivningskostnader.

23 Begreppet ”sen betalning”, som ligger till grund för borgenärens rätt att från gäldenären inte bara erhålla dröjsmålsränta utan även ett minsta fast belopp om 40 euro enligt artikel 6.1 i direktiv 2011/7, definieras i artikel 2 led 4 i samma direktiv som varje betalning som inte skett inom den avtalsenliga eller lagstadgade tidsfristen för betalning. Eftersom detta direktiv, enligt dess artikel 1.2, omfattar ”alla betalningar som görs som ersättning vid handelstransaktioner”, är begreppet ”sen betalning” tillämpligt på varje enskild handelstransaktion (dom av den 20 oktober 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, punkt 28, och dom av den 1 december 2022, X (Tillhandahållande av medicinsk utrustning), C-419/21, EU:C:2022:948, punkt 30).

24 För det andra, vad gäller handelstransaktioner mellan företag i enlighet med bestämmelserna i artikel 3.1 jämte artikel 6.1 i direktiv 2011/7, och vad gäller handelstransaktioner mellan företag och offentliga myndigheter i artikel 4.1 jämte artikel 6.1 i samma direktiv, ska dröjsmålsränta samt den fasta ersättningen på 40 euro utgå automatiskt vid utgången av den betalningsperiod som föreskrivs i artikel 3 och artikel 4 av samma direktiv. I skäl 17 i direktivet anges, på denna punkt, att ”en gäldenärs betalning bör anses vara sen med avseende på möjligheten att utkräva ränta vid sen betalning när borgenären inte förfogar över det förfallna beloppet på förfallodagen, under förutsättning att borgenären fullgjort sina lagstadgade och avtalsenliga skyldigheter”.

25 Det finns inget i lydelsen av artikel 3.1, artikel 4.1 eller artikel 6.1 i direktiv 2011/7 som tyder på att det minsta fasta belopp som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse inte ska betalas vid obetydligt dröjsmål med betalningen eller på grund av att beloppet som den berörda fordran uppgår till är ringa, försening för vilken gäldenären är ensamt ansvarig.

26 Det framgår således av en bokstavstolkning och en kontextuell tolkning av artikel 6.1 i direktiv 2011/7 att det minsta fasta beloppet på 40 EUR, som föreskrivs som ersättning för indrivningskostnader, ska betalas till borgenären, som har fullgjort sina skyldigheter, för varje betalning som inte har fullgjorts på förfallodagen som ersättning för en handelstransaktion, oavsett storleken på den fordran som den försenade betalningen eller dess varaktighet gäller.

27 För det tredje bekräftas denna tolkning av artikel 6 i direktiv 2011/7 i direktivets syfte. Det framgår nämligen av artikel 1.1 i direktivet, jämförd med skälen 12 och 19, att direktivet inte endast syftar till att motverka sena betalningar genom att förhindra att de blir finansiellt attraktiva för gäldenären genom att den ränta som tas ut i en sådan situation är låg eller obefintlig, utan även att effektivt skydda borgenären mot sådana förseningar. I skäl 19 i direktivet anges att indrivningskostnaderna också bör omfatta indrivning av administrativa kostnader och ersättning för interna kostnader till följd av sena betalningar och att syftet med ersättning i form av ett fast belopp bör vara att begränsa de administrativa och interna kostnaderna i samband med indrivning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 oktober 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, punkterna 35 och 36, samt dom av 1 december 2022, X (Tillhandahållande av medicinsk utrustning), C-419/21, EU:C:2022:948, punkt 36).

28 Ur denna synvinkel kan varken det låga belopp som ska betalas eller den omständigheten att dröjsmålet med betalningen är försumbart motivera att gäldenären befrias från skyldigheten att betala det minsta fasta belopp som ska betalas som ersättning för indrivningskostnaderna för varje sen betalning som gäldenären är ensam ansvarig för. En sådan betalningsbefrielse skulle först och främst innebära att artikel 6 i direktiv 2011/7 förlorade sin ändamålsenliga verkan. Såsom konstaterats i föregående punkt är syftet med denna bestämmelse inte bara att motverka sena betalningar, utan även att garantera ”ersättning för borgenärens egna indrivningskostnader”, och dessa kostnader tenderar att öka i proportion med antalet betalningar och belopp som gäldenären inte betalar i tid. Under dessa omständigheter, kan det inte anses att gäldenären har ”något objektivt skäl” i den mening som avses i artikel 7.1 c i direktivet att göra undantag från skyldigheten att betala det fasta belopp som avses i artikel 6.1 i direktivet, varvid artikel 7.3 anger att vid tillämpningen av artikel 6.1 ska ”ska ett avtalsvillkor eller ett bruk om att ersättning för indrivningskostnader i enlighet med artikel 6 inte får tas ut presumeras vara grovt oskäligt” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 oktober 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, punkt 37, och dom av 1 december 2022, X (Tillhandahållande av medicinsk utrustning), C-419/21, EU:C:2022:948, punkt 37).

29 Vad slutligen gäller artikel 5 i den polska civillagen, som den hänskjutande domstolen har hänvisat till, enligt vilken en rättighet som utövas i strid med sitt socioekonomiska syfte eller principerna för samhällslivet inte åtnjuter skydd, ska det erinras om att principen om att nationell rätt ska tolkas i överensstämmelse med unionsrätten kräver att de nationella domstolarna, med iakttagande av bland annat förbudet mot att nationell rätt tolkas *contra legem*, gör allt som ligger inom deras behörighet. genom att beakta den nationella rätten i sin helhet och genom att tillämpa de tolkningsmetoder som är erkända i nationell rätt, för att säkerställa att det aktuella direktivet ges full verkan och för att uppnå ett resultat som är förenligt med direktivets syfte (dom av den 24 januari 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, punkt 27, och dom av den 4 maj 2023, ALD Automotive, C-78/22, EU:C:2023:379, punkt 40).

30 Kravet på att tolkning ska ske i överensstämmelse med unionsrätten innefattar även en skyldighet för de nationella domstolarna att, i förekommande fall, ändra fast rättspraxis om denna grundas på en tolkning av nationell rätt som är oförenlig med ett direktivs syfte. En nationell domstol kan därför inte slå fast att den inte kan tolka en nationell bestämmelse i överensstämmelse med unionsrätten enbart av den anledningen att den bestämmelsen i fast rättspraxis har tolkats på ett sätt som inte är förenligt med unionsrätten (dom av den 6 november 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, punkt 60).

31 Eftersom artikel 5 i den polska civillagen inte kan tolkas i överensstämmelse med artikel 6 i direktiv 2011/7, såsom denna tolkats i punkterna 26–28 ovan, och med beaktande av de krav som det erinrats om i föregående punkt, är en nationell domstol, som inom ramen för sin behörighet ska tillämpa unionsbestämmelser, skyldig att säkerställa att dessa bestämmelser ges full verkan genom att, med stöd av sin egen behörighet, vid behov, underlåta att tillämpa en sådan nationell bestämmelse som den som är aktuell i det nationella målet, även senare sådan, utan att vare sig begära eller avvakta ett föregående upphävande av dessa genom ett lagstiftnings- eller annat konstitutionellt förfarande (dom av den 24 juni 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

32 Mot denna bakgrund ska frågan besvaras på följande sätt. Artikel 6.1 i direktiv 2011/7 ska tolkas så, att den utgör hinder för nationella domstolars praxis som består i att ogilla en talan om ersättning för indrivningskostnader som avses i denna bestämmelse, med motiveringen att gäldenärens betalningsdröjsmål inte var betydande eller att beloppet för den skuld vars återbetalning gäldenären var försenad med var låg.

Rättegångskostnader

33 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner

ska tolkas så,

att den utgör hinder för nationella domstolars praxis som består i att ogilla en talan om ersättning för indrivningskostnader som avses i denna bestämmelse, med motiveringen att gäldenärens betalningsdröjsmål inte var betydande eller att beloppet för den skuld vars återbetalning gäldenären var försenad med var lågt.

Underskrifter